

telja v neprijetni luči, saj bi mu bralec lahko očital nejasnost in površnost, ki pa sta ju zakrivila prevajalca.

Pomanjkljivosti prevoda zatorej terjajo — zlasti če upoštevamo že omenjene primere slabe slovenščine, ki bi jo bilo treba posebej analizirati — da bi morali ob drugi izdaji obeh romanov A. Solženicina tako prevajalca kot založbe (Mladinska knjiga, Obzorja, ČGP Delo) poskrbeti za neoporečnost prevoda in za odlično slovenščino. To dolgujemo pisatelju in naši prevajalski kulturi, saj je tokrat zdrsnila pod raven, ki smo je vajeni.

Lucijan

Vuga

Pesmi

- NI PETEK NE SOBOTA   Svetloba čelno udari
v telo,
skaza oblik se odrazi,
obraz je potiskan list,
lasje skali,
svetloba čelno udari
v rolo,
iz furnirja se dekle privije,
konkavno zvrne,
oprse skrije
in letnice lesa spravi.
- POD TELESOM SENCA   Vodna bistrina.
Hlad.
Kolobarji med menoj in dnom.
Prod spran.
Pod telesom senca.
Morda veter stika med vrbjem.
Skala spodjedena.
Zrak ne prevaja medtem glasov.
Le iz središča
nedoločeno šibek nihaj
se v veselje formira.
- JUTRI JE CEV   Jutri je cev, da se vanjo steka
današnja splaka,
redčena s časom,
ko se v krog vrača.
Jutri je cev, ki ima kraka,

za vsakim se cepi odvod,
spet kraka,
gmota se redči
in najde si vrata.

Iz takega blata poganja ves nič.

SLUČAJNA Ko se kovini natrgajo vlakna,
ko se razbrazdajo kristalne meje,
ko se nadrobe sintrana rdeča zrna,
ko lesu nabrekne lesovina, v prijetnem hladu bregov,
ko se zrak razsloji v tople vetrove in ženska imena gorja,
ko pretaknemo niti za pretekle žalosti,
se plava spektralna loči od svetlobe,
se zid na zid nasloni,
se list od drevesa svobodno loči,
se kamniti davek telesu naloži,
se skozi kapljo presveti horizont:
slučajne pletenine.

JABOLKO GRAVITACIJE Predaleč smo zašli v ocean velikih,
katera amerika še opraviči naš podvig,
če bogastvo je v vrednosti ločenih svetov.
Predaleč smo zašli na kopno velikih,
kjer reke spodjedajo svoj levi breg,
pogum je še v zamrzlem umu.
Previsoko smo zašli v brezsmernosti velikih,
se čas nam pogreza kot rešilni pas
in
čakamo jabolko z drevesa.

VSAKDANJE ZAPOVEDI V leščevju je skrivnost otroštva.
V gozdu je skrivnost mladeništva.

V deblu je skrivnost možatosti.
V vejevju je skrivnost ženskosti.

V hlodovini je skrivnost razuma.
V žaganicah je skrivnost smrti.

VINO Kar je popisal dež po steni,
sem zlahka razbral,
počakal sem še hip za premislek,
natočil za dva.
Šepet vina sem še razložil,
sporočalo je skico širjav,
kot bi se hotelo še bolj k meni priviti.
Še od popite hitrosti ves
vihrav,
se deževnim črkam ne morem izviti,
da bi spet in spet lažje razbral,
se moram
z nečim bistriti.